

ἔλεγον δὲ περὶ αὐτοῦ διάφορα παράδοξα ἀνέκδοτα καὶ ὅτι κατήγετο ἐξ εὐγενῶν.

Τέλος ἐφάνη αὐτὸς φρουρούμενος ἀπὸ στρατιώ-
τας ἀλυσοδεμένους. Εἶχε τὸ ἀνάστημα ὑψηλὸν,
τὴν στάσιν μεγαλοπρεπῆ καὶ υπερήφανον. Ἄλλ'
ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς τοῦ λαοῦ ἀναγνωρί-
σαντος ὅτι ὁ δέσμιος ἦτο ὁ κόμης Βαλρίκ!

Ἐφῆρε τὴν βαρεῖαν ἄλυσαν εἰς τὸν λαιμὸν ὡς
ἐὰν ἐφόρει ἀπλοῦν μετὰ ξινον λαιμοδέτην, καὶ τὰς
ἀλύτους εἰς τὰς χεῖρας ὡς χειρόκτια. Διέβη δὲ τὴν
πλατεῖαν μὲ τὴν συνήθη του ἀφέλειαν· ἔπαν τὸ
πλῆθος ἵστατο σιωπηλὸν καὶ ἐκπληκτον. Αἶφνης
κρυγὴ ἤκουσθη, ἡ φωνὴ αὕτη ἦτο τῆς βαρόνης
δὲ Μιρόζα. Ἄρα γε ἡ ὥραία κρεολὸς ἡσθάνθη τύ-
ψιν συνειδότος ἐνθυμηθεῖσα τοὺς μυστηριώδεις
καὶ τελευταίους λόγους τοῦ Βαλρίκ εἰπόντος
«δέχθητι τὴν γειρά μου καὶ θὰ μὲ καταστήσης ὄχι
μόνον εὐτυχῆ, ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴν μου θὰ σώ-
σῃς;»

Βεβηχίως πονδαῖόν τι συνέβη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς
Βαρόνης, καθὼς θέλομεν ἰδεῖ μετ' ὀλίγον. Οἱ κά-
τοικοι τῆς Μαδρίτης ἐπερίμενον μετ' ἀνυπομονη-
σίας τὸ ἀποτέλεσμα. Πόσα μυστηριώδη πράγ-
ματα ἔμελλον ν' ἀποκαλυφθῶσι! Τὴν δὲ ἡμέραν
καθ' ἣν ἔμελλε νὰ δικασθῇ ὅλοι οἱ περίεργοι ἦσαν
εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν.

Ἀλλὰ ὅποια ἡ ἐκπληξίς των ὅταν καταβάντες
εἰς τὴν εἰρκτὴν εὐρον αὐτὴν κενήν· ὁ Βαλρίκ εἶχε
δραπετεύσει.

Ἐμαθον δὲ ὅτι ἡ Βαρόνη δὲ Μιρόζα περιεφέ-
ρετο τὴν νύκτα ἔξω τῆς φυλακῆς, καὶ ὅτι ἀνε-
χώρησεν ἐκ Μαδρίτης.

Σὰς ἀφίω νὰ φαντασθῇτε πόσαι κατηγορίαι
ἐτοξεύθησαν ἐναντίον τῆς βαρόνης.

Εὐτυχῶς ὅμως κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐστάλη
εἰς τὸν βοτανικὸν κήπον τῆς Μαδρίτης καμηλο-
πάδαλις, ἐπισύρασα τὴν προσοχὴν τοῦ κοινού,
καὶ οὕτως ἐλησμονήσαμεν καὶ βαρόνην καὶ ληστήν.

Ἡμέραν τινα εὐρισκόμενος εἰς Ἀλγερίαν, ὅπου
ὑπῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ τὰς γαλλικὰς κατακτήσεις,
ἤκουσα κρότον πυροβόλων. Ἐμαθον δὲ ὅτι ἐδίω-
κον τοὺς ἄραβας. Αἶφνης εἰς τὴν γωνίαν ὁδοῦ
τινος εἶδον τέσσαρας στρατιώτας φέροντας περι-
λύπους ἐπὶ τῶν ὅπλων των τὸ πτώμα ἀξιωματι-
κοῦ. Ἦτο, καθὼς ἔλεγον, ὁ γενναίτερος τοῦ τάγ-
ματος. Προχωρήσας ἀνεγνώρισα τὸν κόμητα δὲ
Βαλρίκ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν γυνὴ τις ἔδραμε καὶ
ῥιφθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ τὸν κατέβρεξε μὲ τὰ δάκρυά

της. Ἦτο ἡ βαρόνη δὲ Μιρόζα, ἡ μᾶλλον ἡ κό-
μησσα δὲ Βαλρίκ, διότι ἦτο μὲν πραγματικῶς κό-
μης Βαλρίκ, διὰ τῆς κακῆς του ὁμῶς διαγωγῆς
ἐξολοθρευσας τὴν περιουσίαν του κατεστράφη
ἐντελῶς. Ἡ κόμησσα τὸν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν φυλα-
κὴν, τὸν ἐξήγνισε καὶ τὸν ἐνυμφεύθη.

Ἐπροσπάθησα τὴν ἐπαύριον νὰ τὴν ἐπανιδῶ,
ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον· εἶχεν ἀναχωρήσει ἐξ Ἀλ-
γερίας.

Μετά τινα ἔτη ἀγία τις μοναχὴ ἐφονεύθη εἰς
τὸ πεδίον τῆς ἐν Ἄλμα μάχης. Ὀνομάζετο ἀδελ-
φὴ Ἀμαλία, καὶ ἀδελφὴ κόμησσα· ὑπὸ τὸ τελευ-
ταῖον τοῦτο ὄνομα ἦτο γνωστοτέρα. Στερηθεῖσα
ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἔσωσεν ἡ κόμησσα Βαλρίκ ἀφιέ-
ρωσε τὴν ζωὴν εἰς λατρείαν τοῦ θεοῦ καὶ περι-
θαλψιν τῶν δυστυχῶν.

Ἄβυσσος ἡ καρδίᾳ τῆς γυναικὸς. Εἰσδύσατε
ὅμως εἰς τὴν ἄβυσσον ταύτην καὶ θέλετε ἀπαντή-
σει συχναῖς ἡρωϊσμὸν, πάντοτε δὲ ἔρωτα καὶ
ἀφοσίωσιν, μετάνοιαν καὶ ἐξιλέωσιν.

ὑπὸ τῆς Κ. Ν. Φ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΘΗΡΑΣΙΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΤΙΡΙΩΝ.

Ἐπιστολὴ I. Δεκιγάλλα πρὸς τὸν Κ. Λεδού.

Ἀξιότιμε Κύριε!

Ἀπαντῶν ἀσμένως εἰς τὴν ὑμετέραν ἐρώτησιν,
ἐὰν δηλονότι τὰ ἐν Θηρασίᾳ ἀνακαλυφθέντα κτί-
ρια εἰσι τῶν ὄντι ἔργα Καρῶν, ἡ μᾶλλον Φοινίκων
ἢ τέλος Πελασγῶν, ὡς γράφει ὁ ἱατρὸς Κ. Δελέν-
δας πρὸς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπι-
στημῶν, σὰς κάμνω τὴν παρατήρησιν, ὅτι τὴν
δόξαν ταύτην, ἣν ἡσπάσθη ὁ Κ. Δελένδας, πρῶ-
τος ἐξέφρασεν ὁ ἐνταῦθα Σχολάρχης Κ. Στέφανος
Στεφάνου ἐν τινὶ αὐτοῦ διατριβῇ καταχωρηθείσῃ
ἐν τῇ ἐφημερίδι *Πατρίδι*, χωρὶς ποσῶς ὅμως
ν' ἀναφέρῃ καὶ τοὺς λόγους ἐφ' ὧν στηρίζει αὐ-
τήν· ἀγνοῶ ἐπίσης ἐπὶ ποίων λόγων ἐπερείδεται
καὶ ὁ Κ. Δελένδας. Τὸ κατ' ἐμὲ ὁμολογῶ ὅτι οὐ-
δόλως ὑπάρχουν ἀποχωρῶσαι ἱστορικαὶ μαρτυρίαι
πρὸς ὑποστήριξιν ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς δόξης, ἀλ-
λὰ παραδεχθέντες ἅπαξ, ὡς δὲν ὑπάρχει ἀμφι-
βολία, ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κτίρια εἰσὶ προγε-
νέστερα τῆς καταβυθίσσεως τοῦ μεγάλου τῆς θή-
ρας ἡφαιστείου, καὶ ἐπομένως τῶν ἐξ *ασπης* (*pire-
rina bianca*) καὶ κισσήρεως ἐκρήξεων, εἰκάζομεν
μετὰ μεγίστης πιθανότητος ὅτι ὠκοδομήθησαν οὗ

μόνον πρὶν ἢ οἱ Φοινίκαις ἐνοικητῶσιν εἰς Θήραν, ἀλλὰ καὶ πρὶν τῆς τῶν Πελασγῶν ἐποχῆς, ὧν τὰ κυκλωπικά, πρὸς κανόνα καὶ μὴ, σωζόμενα μέχρι τοῦδε ἐπὶ τοῦ Μεσαβουνοῦ τείχη, ὑπάρχον ἐπὶ ἐδάφους κεκλυμμένου ὑπὸ ἄσπης καὶ κισσῆρας· ἐκτὸς τούτου ἐντὸς τῶν ἄνω στρωμάτων τῆς ἀσπῶδους καὶ κισσηρώδους ἐκρήξως εὐρέθησαν ἄλλοτε πολλαχοῦ τῆς Θήρας καὶ Θηρασίας διάφορα φοινικικῆς ἐποχῆς πράγματα, καὶ ἐγὼ αὐτὸς κατέχω ἐν τῇ μικρᾷ ἀρχαιολογικῇ συλλογῇ μου δύο τοιούτου εἶδους ἀγάλματα εὐρεθέντα ἐν τῇ κατὰ τὴν πόλιν Φηρῶν ἀσπῶδει τῆς ἐπιφανείας στιβάδι.

Οὐδένα πρόσδε λαμβάνει ὅτι ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Θουκυδίδης, ὁ Πυθαγόρας, ὁ Στράβων, ὁ Πλίνιος καὶ ἄλλοι τῶν ἀρχαίων καίτοι ποιοῦντες μνείαν περὶ τῆς Θήρας καὶ ἐξιστοροῦντες τὴν ἀποίκησιν τῶν Φοινίκων, καὶ τὴν τῶν Καρῶν, Κρητῶν καὶ Ἑλλήνων προσέλευσιν, οὐδαμῶς μνημονεύουσι τῆς καταστροφῆς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἡφικιστείου, ὥστε φαίνεται ὅτι ἡ ἡρξίστιος αὕτη καταστροφή ἦτο πάντῃ ἄγνωστος εἰς τοὺς μνημονευθέντας λαοὺς, οἵτινες βεβίως ἤθελαν διασώσει τὴν μνήμην αὐτῆς ἔτι μᾶλλον ἢ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κάδμου καὶ ἀποκταστάσεως τοῦ Μεμβλιάρεως.

Ἀληθές δ' ἐστὶν ὅτι ὁ Πλίνιος ἐν τῷ βιβλίῳ Δ'. Κεφ. 12. τοῦ συγγράμματός του ἀναφέρει τὴν ἀπὸ τῆς Θήρας διαχώρισιν τῆς Θηρασίας, ἀλλ' ἐκτὸς ὅτι οὗτος φαίνεται εἰς ἀντίφασιν πρὸς ἑαυτὸν δι' ἄσχυρίζομενος ἐν τῷ βιβλίῳ Β'. Κεφ. 87. τοῦ αὐτοῦ πονήματος ὅτι ἡ μνησθεῖσα νῆσος Θηρασία καὶ ἡ τῆς Θήρας, ἀνεφύησαν κατὰ τὸ Δ'. ἔτος τῆς 135ης Ὀλυμπιάδος (δηλ. 237 ἔτη πρὸ Χ.), ἡ διαχώρισις τῆς Θηρασίας περὶ ἧς γίνεται λόγος ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Πλινίου, φαίνεται γεγονὸς πάντῃ διάφορον καὶ λίαν μεταγενέστερον τοῦ καταποντισμοῦ τοῦ ἀρχικοῦ κατὰ τὸ κέντρον τῆς νήσου ἡφικιστείου. Ἐκ τῶν εἰρημένων λοιπὸν δῆλον γίνεται ὅτι τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κτίρια οὐκ εἰσὶν ἔργα Πελασγικῆς, Φοινικικῆς ἢ Ἑλληνικῆς· ἀλλ' ἔπεται ἄραγε ὅτι εἰσὶ τῶν Καρῶν; Ἐγὼ οὐδέποτε δι' ἄσχυρίσθην τοῦτο· εἶπα μόνον, καὶ λέγω ὅτι « καὶ ἐν τῇ ἱστορικῇ ἐποχῇ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἀνηρέθησαν τὰ κτίρια ταῦτα, πάλιν καθίσταται ἀπίθανον γὰρ ὡς μεταγενέστερα τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν οἱ Κάρες κατέκοντο τὴν Θήραν, δηλαδὴ περὶ τοὺς χρόνους τοῦ Ἀβράμ » οὐδὲν ὅμως ὅμως δύσκολον ἢ μᾶλλον πιθανὸν φαίνεται γὰρ ὡς ἔργα προϊστορικῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ τὸ σπου-

δαῖον τοῦτο ζήτημα ἴσως σαφηνισθῇ κατὰ τι ἐκ τῆς χημικῆς ἀναλύσεως τῆς μεταξὺ τῶν δύο ἐξ ἄσπης στρωμάτων εὐρισκομένης ἐκ φυτικῆς γῆς στιβάδος, ἐξ ἧς ἔχω ἤδη πέμψει ποσότητά τινα πρὸς τὴν ἐν Βιέννῃ Αὐτοκρατορικῇ τῶν Ἐπιστημῶν Ἀκαδημίαν.

Δέξασθε παρακαλῶ, κύριε, τὴν διαβεβλήσιν τῆς πρὸς ὑμᾶς ἐξαίρετου μου ὑπολήψεως.

Ἐν Θήρᾳ 7/19 Δεκεμβρίου 1866.

Ι. ΔΕΚΙΓΑΛΛΑΣ.

Υ. Γ. Αἱ ἀνασκαφαὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος διεκόπησαν. Πληροφοροῦμαι δὲ ὅτι εἰς ἑτερόν τι γήπεδον κείμενον πλησίον καὶ πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Κ. Ἀλαφουζίου εὐρέθη ἄλλο τῆς αὐτῆς φύσεως κτίριον, ὃ ὁ ἰδιοκτήτης δὲν ἀνῶρυξεν εἰσεῖναι. Ὁ ἐν Σύρῳ αὐστριακὸς πρόξενος Κ. Χὰν συνοδευόμενος ὑπὸ ἐμπείρου φωτογράφου ἐπεσκέφθη κατ' αὐτὰς τὰ κτίρια ταῦτα καὶ ἐφωτογράφησεν αὐτά, ὡς καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς εὐρεθέντα σκεύη καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΦΦΕ.

Μεταξὺ τῶν φυτῶν τῶν μᾶλλον χρησίμων εἰς τὸν κοινὸν βίον ἀπαριθμοῦμεν καὶ ἐκεῖνο τὸ ὠραῖον δένδρον ἐκ τοῦ οὐοῦ λαμβάνομεν τὸν καφφέ. *Coffea Arabica* ὀνομάζεται τοῦτο τὸ δένδρον τὸ ὅποιον κατέγεται ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ τὸ ὅποιον τὴν σήμερον ἕνεκα τῆς χρησιμότητος αὐτοῦ εἰς τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἀμερικῆς καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀφρικὴν μετ' ἐπιτυχίας καλλιεργεῖται. Τελευταίως ἀπεπειράθησαν τὴν καλλιέργειαν καὶ εἰς διάφορα ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης, καὶ πολλαχοῦ κηδοκίμησεν, οὐδεμία δὲ ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα θὰ ἐπετύγχανεν ἡ μεταφύτευσις καὶ καλλιέργεια τοῦ δένδρου τούτου. Τὰ τῆς Καφφέας σπέρματα ἐγκλείονται εἰς δίσπερμα σφαιρίδια, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς διὰ ξυλίνων κυλίνδρων θλάσεως ἀνοίγονται, καὶ τοῦ ἐπισπερμίου ἐλευθεροῦνται. Εἰς τὸ ἐμπόριον διακρίνονται τρία εἶδη καφφέας.

α'. Ὁ Ἀραβικὸς ἢ Ἀνατολικὸς καφφέ.

β'. Ὁ τῆς Ἰαβάνης ἢ Ἀνατολικῆς Ἰνδίας.

γ'. Ὁ τῆς Δυτικῆς Ἰνδίας καὶ ἰδίως ὁ τοῦ Μαρινίου.

Τὰ συστατικὰ τοῦ καφφέ εἶναι ἰδιαιτέρως ὕλη Καφφεῖνη λεγομένη, καφφεϊκὸν ὀξύ, ἄσμον, ἑλαιον, ῥητίνη κ. τ. λ.